

til Raadighed. Jeg tror nu, at Brønderslevhistorien viser netop det Modsatte, thi efterat Gendarmene vare fjernede der, kunde den stedlige Politimester med en eneste Politibetjent let tilveiebringe Orden. Naar det er sagt, at jeg i Udvalget havde udtalt, at jeg ikke vilde forhandle, maa jeg fastholde mit Nei, hverken min ærede Kollega eller jeg have nogeninde sagt det. Ligesom vi deltog ikke saa lidt i Forhandlingerne, have vi fastholdt, at vi vilde være med i ethvert følgende Møde; men jeg vil erkjende, at naar man skulde forhandle paa Flertallets Grundlag, at Gendarmkorpsen skulde bibeholdes eller omordnes, vilde vi ikke være med til den Forhandling, som skulde føres derom. — Jeg havde ikke ventet, at den ærede Ordfører vilde have brugt den Yttring eller have anvendt en Yttring af mig i Fjor, da jeg var forhindret ved sørgelige Familieforhold. Der var ganske vist et enkelt Møde i Marts i Fjor, i hvilket Udvalget forhandlede om et lignende Forslag som dette om et Statspoliti og om de enkelte Paragrafer deri; den Dag laa min Søn paa sit Dødsleie, og da sagde jeg til Flertallet, at Forhandlingen om disse Paragrafer havde jeg ingen Interesse for, og jeg maatte maaske forlade Mødet af den anførte Grund; men samtidig had jeg om, at jeg hver Gang Udvalget herefter holdt Møde, maatte faae Meddelelse, saa at jeg kunde være til Stede.

C. Nielsen: Det var ikke min Agt at komme ind paa Forhandlingen af de provisoriske Sager, men den ærede Ordfører har foranlediget, at jeg er nødt til at sige et Par Ord. Jeg troede, at der fra alle Sider var en Jølelse af, at man snart kunde være led og kjed af de provisoriske Love, som vedblive at være gjældende Love her i Landet. Jeg tror heller ikke, at det at føre her en bitter Kamp om disse Love vil lette en Forstaaelse eller føre til det Maal, vi vist Alle af Hjertet ønske, at blive fri for provisoriske Tilstande. Det er en Grund til, at jeg nødvendig har villet deltage i Forhandlingen om de provisoriske Love, og naar dertil kommer, at det bliver mere og mere almindeligt i dette Thing, at det bliver tilladt at fremdrage Et og Andet fra Udvalgs møderne, — jeg havde troet, at hvad der blev forhandlet i Udvalgene, var hemmeligt og ikke skulde gjontages her i Salen, — maa det ogsaa være mig tilladt at sige, at den Anke, den ærede Ordfører har rettet imod min ærede Kollega og mig, er Usandhed, og jeg skal bevise det. . . .

Formanden: Det var vistnok ikke det ærede Medlems Mening at bruge just det Udtryk i dens fulde sædvanlige Betydning. Det ærede Medlem mente vel: Unøiaatighed eller Inforekthed, men der ligger Mere i Ordet Usandhed, og det er ikke værdt at fastholde dette. Jeg antager, at det ærede Medlem har ikke tænkt derpaa.

C. Nielsen: Jeg skal oplysse for den ærede Forsamling, at jeg var en af de Første, der tog Ordet i Forhandlingen om Gendarmeriet og gjorde en alvorlig, personlig Henstilling om denne Sag til Udvalget, men den blev afvist paa en saadan Maade, at jeg ikke fik Lust til at gjentage den. Det var en af den Slags Henstillinger, som jeg tror vilde have bevirket, at vi kunne komme ind i lovlige Tilstande. Jeg tør derfor dristig sige overfor den høitærede Forsamling, at jeg har villet forhandle, og at jeg aldrig har negtet at forhandle; det er det, jeg paa staar. — Der kom en Udtalelse fra den ærede Ordfører, som saarede mig ikke saa lidt. Han kom nemlig til at berøre det sørgelige Attentat paa Conseilspræsidenten, han brugte det Ord, at det, der bevægede den vedkommende Mand til at forøve dette Attentat, var den Stemning, der fremkom i Venstres Blade. Det sagde han, jeg skrev det strag op. Jeg vil dog tillade mig at spørge, om det er rigtig at uddrage en saadan Slutning af det sørgelige Attentat, som vi vist Alle beklage. Hvad der har givet Anledning til en høi Stemning i Venstrebladene, hvis der har været en saadan, er vel ikke Andet end de provisoriske Tilstande, der vare fremkomne, og maaske have ogsaa Høires Blade givet Anledning til, at der kan have været en høi Stemning i Venstres Blade. Jeg tror ikke, at man i den Retning skal kaste Væbninger til nogen af Siderne, og jeg tillader mig at sige, at skulle vi vedblive at leve i den Tilstand, som vi leve i, saa er Maaden til igjen at føre os ind i lovlige, ordnede Tilstande ikke den Maade at behandle Sagerne paa. Jeg maa derfor neblægge en Protest imod en saadan Udtalelse.

Ordføreren (Kump): Jeg skal ikke komme videre ind paa Forhandlingerne i Udvalget; jeg skal kun sige, at jeg skylder mig selv at gjøre en Bemærkning overfor den ærede Ordfører for Mindretallet (Madsen), idet det kunde synes, at jeg paa en uheldig Maade havde benyttet en Bemærkning, der var falden fra ham, om at hans Søn laa paa sit Dødsleie eller var død. Jeg huffer meget godt, dengang det ærede Medlem omtalte, at han ikke kunde komme til